

[Indenrigsministeren.]

Udtryk for — i høj Grad værdsætter og paaskønner, gælder det som paa en Række andre Omraader, hvor der gøres et Arbejde af private Institutioner i en ideel Sags Tjeneste, at det er godt at faa Gaver af det offentlige, og at dette kan styrke og fremme det private Arbejde, men man skal ikke være sikker paa, at det altid kommer an paa de størst mulige Gaver, idet store offentlige Tilskud i det lange Løb vil kunne føre til, at det ideelle Moment, som ligger bag hele Virksomheden, i nogen Grad undergraves. Det er jo ikke Meningen, og det er sikkert heller ikke den ærede Ordførers Mening, at dette fortjenstfulde Arbejde skal synke ned til blot at være Forvaltning af offentlige Midler. Jeg tror i og for sig ikke, der er nogen Uenighed mellem det ærede Medlem og mig angaaende hele denne Sag, men jeg gør opmærksom paa, at dette har været Baggrunden for, at Ordet „indtil“ er sat der, hvor det staar: man skal ikke være afskaaret fra at yde et Tilskud, selv om man mener, at i det konkrete Tilfælde er der Grund til ikke at give helt op til Halvdelen.

Med Hensyn til Tilsynet med Sundhedsplejerskernes Virksomhed, der er henlagt til Sundhedsstyrelsen, vil jeg gerne sige, at der er jo givet en vis Frihed med Hensyn til Udøvelsen af dette Tilsyn, idet det selvfølgelig maa foregaa efter de Regler, som i Henhold til Loven fastsættes af Indenrigsministeren. Det er klart, at Sundhedsstyrelsen paa dette Omraade vil anvende Embedslægerne, og det er ogsaa klart, at Sundhedsstyrelsen meget vel kan tænke sig at lade et givet Forhold tilse af andre end Embedslægen, men det er ikke Tanken, at der i denne Forbindelse skal oprettes nye Stillinger.

Det ærede Medlem Hr. Jensen (Gørding) spurgte, om jeg ikke kunde gaa med til, at Statens Andel i Udgifterne blev sat højere end til Halvdelen. Jeg maa have Lov til at sige, at som hele Sagen nu foreligger, kan jeg ikke gaa med dertil, og jeg tror heller ikke, det vilde være rigtigt. Man kan sige, at det nok saa meget er Statens Opgave, men er det Statens Opgave, saa maa man virkelig ogsaa drage Konsekvenserne heraf; saa maa det ogsaa være Staten, der har det fulde Ansvar for Driften af disse Børneplejestationer og for Ansættelsen af disse Sundhedsplejersker, og jeg vil anse det for meget uheldigt, hvis man skulde gaa til det. Personlig tillægger jeg det en Værdi, at det er Befolkningen selv, der gennem deres kommunale Organer meddeler,

at de ønsker at tage dette Arbejde op, og at de selv vil tage Ansvaret derfor; men skal dette sidste ske, saa maa der ogsaa være et økonomisk Ansvar. Jeg har altid været imod, at en kan disponere, og en anden skal betale, og derfor vil jeg tro, at alt taget i Betragtning er det en meget rimelig Fordeling, der her foregaa.

Med Hensyn til det ærede Medlem Fru Inger Gautier Schmits Udtalelse vedrørende Spørgsmaalet om, hvorvidt der kunde være Tale om, at disse Sundhedsplejersker kunde øve en raadgivende Virksomhed ogsaa for en Moder inden Barnets Fødsel, skal jeg sige, at jeg tror, det er et Omraade, hvor, hvis man kan bruge det Udtryk, Livet selv vil finde Vej. I Lovforslaget siges der, at der ansættes Sundhedsplejersker med det Formaal at bekæmpe Sygelighed og Dødelighed blandt Børn i det første Aar efter Barnets Fødsel. Det er selvfølgelig Tanken, at det skal ske paa den Maade, at disse Sundhedsplejersker tilbyder deres Virksomhed, saa snart de faar at vide, at et Barn er født, men i og for sig kan Sygeligheden og Dødeligheden blandt Børn i det første Leveaar ogsaa godt tænkes at blive bekæmpet ved Raad, der gives til Moderen før Barnets Fødsel, og jeg vilde tillægge det overordentlig stor Betydning, hvis Sundhedsplejerskernes Arbejde og Virksomhed var knyttet til det, vi kalder raadgivende Børneplejestationer, altsaa med andre Ord, at disse Sundhedsplejersker kommer til at virke ikke blot paa den Maade, at de tilser Børn, der er født, men saaledes at de selv kommer til at virke som denne raadgivende Børneplejestation. Jeg kan ikke tænke mig, at de, der søger Plejerskernes Raad ogsaa før Fødselen, ikke fuldt ud i Henhold til Lovens Ord vil kunne blive modtaget og kunne faa Raad i det Omfang, som Sundhedsplejerskerne er i Stand til at give Raad.

Jeg er for øvrigt enig med det ærede Medlem i, at det vilde være en meget stor Lykke, om man i alle Kvindekredse i højere Grad end hidtil vilde blive positivt indstillet over for Kvindens Opgave som vorde-
 nende Moder. Hvis der skal være Mening i en Kvindebevægelse, saa skal Bevægelsen ikke blot tage Sigte paa selverhvervende Kvinder, men saa skal den rigtignok i lige saa høj Grad være en aktiv Husmoderbevægelse i den Betydning, at der ogsaa tages Hensyn til de Problemer, vi behandler her. Jeg har ogsaa forstaaet Kvindebevægelsen her i Danmark paa den Maade, at den var saadan indstillet, og jeg ser ikke rettere, end at Kvindebevægelsen op gennem Tiderne — og det gælder i høj Grad alle